

Vriend,

Ik heb een patersrib om bladzijden in de wind op tafel te houden. Een voor mij niet vreemd geluksgevoel, nu ik weet dat gij een steen vanuit het gebergte voor mij meegebracht hebt. Ik ga hem naar uw naam noemen. Wij weten dat men pas iets vindt wanneer men er niet naar zoekt. Zo was het ook in die jaren geleden. Ik verheug mij erop hem in alle seizoenen op mijn schrijftafel te hebben of is het een zij?

Niet alleen om de mogelijke schoonheid ervan, maar om de inspiratie... herinnering aan het geschenk. Terwijl ik deze tekst met een potlood in mijn kladschrift schrijf valt er een herfstblad niet eens verkreukeld in mooie kleuren op deze bladzijde. Voor de zoveelste keer in een nieuw seizoen pleeg ik plagiaat op mezelf door het opnieuw te beschrijven. In geen enkele herfst is het kleurenpakket hetzelfde. Toch rukt de wind het herfstblad aan zijn verzwakte steel los.

Ik schrijf alweer een uitgebreide tekst in plaats van gewoon te zeggen: ik ben u dankbaar. Dat had ook gekund.